

Grunbergs sekstoekomst: grappig en grimmig

→ Vanuit zijn tijdsapsule kijkt Arnon Grunberg toe.
FRED DEBROCK

Holland Festival

SIMON VAN DEN BERG

The Future of Sex

Door

Wunderbaum en Arnon Grunberg

Gezien

18/6, Muziekgebouw aan 't IJ

De gladde, ronde capsule staat op bolvormige pootjes. Van buiten is hij zwart, door een rond raampje kijk je naar de helwitte binnenkant. Daar zit Arnon Grunberg. Actrice Maartje Remmers stelt hem vragen: "Ben je er klaar voor?" "Ben jij te vertrouwen?" "Wat is beter: een grote pik of een smal kutje?"

The Future of Sex is een theatertekst van Arnon Grunberg, op basis van improvisaties van acteursgroep Wunderbaum. Johan Simons regisseert. De toekomst van seks volgens Grunberg & co. is, niet geheel onverwacht, niet bijster hoopvol. In de zoektocht naar uitiem genot delft intimiteit het onderspit.

De acteurs spelen scènes waarin steeds één idee wordt uitgewerkt. De scènes zijn bijna een soort columns - to the point en vaak heel

geestig. Marleen Scholten speelt een vrouw met een seksrobot, Remmers en Matijs Jansen spelen een stel dat al jaren geen seks meer heeft, Walter Bart speelt een bankier die graag als baby verzorgd wordt en daarna moet meedoen aan een klanttevredenheidsonderzoek. De beelden - inclusief poep eten - zijn van een gecontroleerde perversie, neigend naar performance art.

Vanuit zijn capsule kijkt Grunberg toe. Soms buigt hij zich uit het raam om het schouwspel beter te kunnen zien. Het vraag-en-antwoordspel waarmee de voorstelling begint, komt nog twee keer terug - met steeds geïmproviseerde, afstandelijke, sociaal onwenselijke antwoorden van de schrijver. Af en toe komt een van de personages hem om raad vragen. Je zou de capsule kunnen zien als een tijdmachine, waarmee Grunberg het toekomstige seksuele landschap bezoekt.

Intrigerend is de scène waarin Matijs Jansen een pedoseksueel speelt met een robot in de vorm van een elf-jarige jongen. Een dergelijk idee is al vaker geopperd, maar de onbevangenheid waarmee Jansen speelt, en de manier waarop de jongen (Mayu Ayala Koeman) herhaalt dat alles 'juridisch afgedekt' is, maakt het morele dilemma pijnlijk duidelijk.

Uiteindelijk gaat de voorstelling opvallend weinig over lust, maar vooral over de cerebrale gesprekken eromheen: over afspraken, vertrouwen en ethiek. En hoewel intimiteit bij toekomstseks geen rol lijkt te spelen, is de zorg van de vier Wunderbaumspelers voor de meespelende schrijver juist erg liefdevol. Het zijn dit soort tegenstellingen die de voorstelling intrigerend maken.

Aan het eind komt de tijdsapsule weer terug, met passagiers: vier 'sletten van de toekomst' - wezens die de ketenen van de intimiteit

hebben afgeworpen. "Ik denk dat de seks van de toekomst lijkt op de seks van het verleden," antwoordt Grunberg op een van de vragen van Remmers. Na deze dystopische voorstelling hoop je dat het waar is.